

หัวหน้าคนใหม่ของฉัน

ในช่วงเวลาที่สำนักงานวิชาการ กำลังจะถูกทอดทิ้ง หรือทำงานไปวันๆอย่างไร้จุดหมาย ก็ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งได้กลับมาจากเมืองจีน และก้าวเข้ามาพลิกฟื้นเนื้อที่ที่กำลังจะถูกล้มเลิกให้กลับมามีความหมายมากขึ้นอีกครั้ง

ประมาณกลางปีงบประมาณ 2551 ซึ่งขณะนั้นหน่วยงานที่ฉันทำงานอยู่มีชื่อหน่วยงานว่า “สำนักงานวิชาการ” ขณะนั้น พ.อ.สุรัชย์ รัศมีจิวนนท์ ซึ่งเป็นแพทย์ หู คอ จมูก เป็นหัวหน้าสำนักงาน แต่เนื่องจากว่าท่านมีคำสั่งให้ได้รับการเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้นคือ ได้เป็นผู้อำนวยการ โรงพยาบาลค่ายพระพุทธยอดฟ้าฯ จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่เราในสำนักงานรู้สึกหงายหงอยเหมือนกับว่าจะโดนกระจายกันไปคนละที่คนละทางหรืออาจจะถูกยุบสำนักงานได้ จนฉันเคยคิดที่จะลาออกจากที่ทำงานเพื่อไปทำธุรกิจส่วนตัวเลย แต่มีอยู่วันหนึ่งฉันก็ได้รับทราบข่าวจากคุณหมอ และ พี่ๆหลายๆท่านว่า พ.ต.หญิงนภาพัฒญา จันทขัมมา หัวหน้าหอผู้ป่วยสูตินรีเวชกรรม 502 จะกลับมาจากการศึกษาที่ประเทศจีน หลังจากไปศึกษาอยู่ 1 ปี และท่านผู้อำนวยการได้มอบหมายให้เป็นผู้มารับผิดชอบงานพัฒนาคุณภาพ แต่ตอนที่ได้ข่าวนี้ฉันก็ยังไม่แน่ใจว่าจะจริงหรือเปล่า เพราะหลังจากที่พี่เค้ากลับมาถึงเมืองไทยแล้วก็ยังไม่เห็นมาเปิดเผยตัวซักที เค้าจะมาจริงไหม? นี่ก็เป็นคำถามที่ทุกคนในสำนักงานต่างก็พูดกัน และในที่สุดวันเปิดตัวก็มาถึง วันนั้น พี่ต๋ม(พ.อ.หญิงวัฒนา อิ่มเงิน) ได้พามาแนะนำตัวให้น้องๆในห้องรู้จักและทักทายกัน และแจ้งให้ทราบว่านี่แหละคนที่จะมาดูแลงานพัฒนาคุณภาพคนใหม่ของโรงพยาบาลค่ายสุรนารี และเป็นหัวหน้าคนใหม่ของพวกเรา ตอนนั้นก็ยังไม่ได้คิดอะไรว่าผู้หญิงคนนี้ คนที่ไม่คุ้นเคย จะเป็นคนยังไง จะดูแลหรือคุ้มครองเราได้ไหม หรือจะเข้ากับพวกเราได้ไหม ฉันและน้องๆในห้องคิดมากอยู่เหมือนกัน เพราะก่อนหน้านี้ คนที่เคยอยู่ด้วยกันอย่าง จิราภรณ์ สว่างพลกรัง หรือ แจง ที่รับเข้ามาทำงานพร้อมๆกันกับ ทักษิชาล จันทนะ หรือ ตี๋ เพื่อทำงานเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลงานวิจัย ก็โดนย้ายให้ไปอยู่ที่แผนกอื่น หรือ อมรรัตน์ บุญตา หรือ น้อง ก็แยกไปช่วยคุณหมอวันฤกษ์ฯ ที่ห้อง สกม. จากกองพัฒนาคุณภาพที่มีคุณหมอเบญญา คอยดูแล มีแผนกประชาสัมพันธ์ ร่วมด้วย มีผู้คนมากหน้าหลายตาทำงานกันอย่างสนุกสนานก็มีจำนวนลดลงเรื่อยๆ ก็เลยทำให้ทุกคนคิดมาก

และแล้วในที่สุดพี่เต๋อก็มาเริ่มทำงานกับพวกเรา ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง จากห้องที่เหลือนั่งอยู่ไม่กี่คน ในตอนนั้นเหลือ ฉัน ผู้หมวดดา จ่างสกร พี่รวย น้องต๋ม ส่วนน้องกอล์ฟ ก็ขึ้นๆ ลงๆ เพราะ ต้องลงไปอยู่กับพี่อรสาที่แผนกประชาสัมพันธ์ กลายเป็น น้อง อมรรัตน์ได้กลับมา พร้อมกับหนีบเอาน้องชายมาเพิ่มอีกหนึ่งคนนั่นคือ ฌานยุทธ ประเสริฐกลาง หรือ น้องปุ๊ เป็นเจ้าหน้าที่คอมพิวเตอร์ ที่ทำงานเก็บข้อมูลความเสี่ยง ทำให้ห้องทำงานมีสีสันมากยิ่งขึ้น แต่แรกๆ ที่ได้ทำงานกับพี่เต๋อ ฉันจริงๆแล้วก็รู้สึกเฉยๆ เพราะฉันสามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย แต่อาจจะมึนบ้างที่บางคนที่รู้สึกอึดอัดเนื่องจากยังไม่เข้าใจความต้องการของกันและกันระหว่างลูกพี่กับลูกน้อง เพราะพี่เต๋อพูดถึงเป็นคนทำงานละเอียด และดูแล

ระเบียบมากๆ เพราะพี่เค้าเป็นพยาบาลต้องแม่นยำมากในการดูแลผู้ป่วยก็ได้เอาวิธีที่พี่เค้าทำงานที่หอผู้ป่วยมาใช้กับที่ห้องนี้ด้วย ทำให้ทุกคนต้องปรับตัวกันยกใหญ่เลย ทั้งการทำงาน การวางตัว การพูดจา แต่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็ทำให้ทุกคนรู้สึกที่เราได้ทำงานที่เป็นระบบระเบียบมากขึ้นกว่าเดิม ยกตัวอย่างเช่น การ **Conference ทุกเช้า** ทำให้ทุกคนกระตือรือร้น ที่จะคิดว่าต่อไปจะทำอะไร วันนี้ทำงานนี้แล้วเสร็จไหม เตรียมว่าพรุ่งนี้จะทำอะไร ทำให้เรารู้จักเตรียมการล่วงหน้ามากขึ้น ซึ่งแรกๆ เตรียมไว้เพราะพี่เค้าสั่งแต่ต่อมามันก็เลยกลายเป็นนิสัยที่ต้องคิดว่าต่อไปจะทำอะไรดี งานนี้เสร็จแล้วงานประจำที่ต้องทำคืออะไร และรู้สึกว่าในช่วงแรกๆ พี่เค้ายังรับนิสัยของพวกเราไม่ได้เพราะน้องๆแต่ละคนก็เป็นกัน ไปคนละอย่างซึ่งยากต่อการทำความเข้าใจ และแต่ละคนไม่ค่อยมีระเบียบวินัยเท่าที่ควร บางคนก็พูดจาเสียงดัง บางคนก็ไม่พูดไม่บอกเก็บเงียบ บางคนก็พูดไม่หยุด บางคนก็ทำอะไรไม่บอก แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปคืออย่างที่กล่าวไว้ข้างต้นคือ การมีระเบียบแบบแผนการทำงานมากขึ้น มีคนให้คำปรึกษาเมื่อเกิดเรื่อง จะว่าไปแล้วพี่เค้าไม่ใช่จะให้คำปรึกษาทั้งเรื่องงานเพียงอย่างเดียวเรื่องส่วนตัวก็สามารถให้คำปรึกษาได้อย่างน้อยก็ช่วยรับฟังและปลอบใจ แรกๆ พวกเราในห้องก็บ่นและเหมือนจะรับไม่ได้กับนิสัยพี่เค้าว่าจะเข้าระเบียบอะไรหนักหนา และมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันทนจำได้ คือมี หนึ่งในพวกเราในห้องไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่พี่เค้าสั่งไว้ ทุกคนในห้องเลยโดนให้คัดการกระทำผิดวินัยทหาร 10 ข้อ กันคนละ 30 จบ โอ้โฮ ดังไปทั่วโรงพยาบาลเลย (อะ... ฮากันไป) แต่มารู้เอาทีหลังว่าที่หอผู้ป่วย 502 ก็มีคนเคยโดนมาแล้ว ช่วงแรกๆที่พี่เค้ามาทำงานที่นี้นานที่ต้องรับผิดชอบก็เริ่มมากขึ้นเนื่องจากจะมีการตรวจเยี่ยมจาก พรพ. (สรพ.ในปัจจุบัน) ต้องเตรียมงาน ต้องทำตัวชี้วัด ต้องประสานงานต่างๆมากมาย แต่ที่ฉันทนรู้สึกประทับใจในตัวพี่เค้าคือ นิสัยที่ไม่ทึ่งน้องๆ และหากมีเรื่องอะไรพี่เค้าจะคอยออกหน้าให้น้องๆ เสมอ หรือหากมีปัญหาพี่เค้าจะคอยให้คำปรึกษาทุกครั้ง และพี่เค้าก็เป็นหัวหน้าที่ยอมรับฟังคำแนะนำของลูกน้องบ้าง และหากมีบางอย่างที่พี่เค้าไม่ถูกหรือลืมไปพี่เค้าก็ยังรับฟัง รับฟังคำชี้แจงของทุกคน ซึ่งตอนนี้รู้สึกว่าพี่เค้าจะสามารถเข้าถึงน้องๆทุกคนได้บ้างแล้ว ทำให้การทำงานก็ตึงเครียดมากขึ้น ก็เลยทำให้บรรยากาศในห้องดีขึ้น ขึ้น ไม่เกร็งเหมือนเมื่อก่อนนักแต่ก็ยังมียิบๆ อย่างน้องชายคนเดียวของห้อง จะถือเป็นเครื่องวิทย์ของห้อง สพร. เลย์ที่เดียว เพราะเวลาพี่เค้าไม่อยู่น้องผู้ชายชอบเปิดเพลงฟัง พวกพี่ๆในห้องก็ต้องรอเวลาฟังเพลงกับน้องด้วย (เอาเข้าไป) พอพี่เค้ามาก็เป็นอันรู้กันว่า.....(จะต้องปิด แต่ที่พี่เค้าให้ปิดก็ทราบดีว่าการเปิดเพลงในที่ทำงานถ้ามีผู้หลักผู้ใหญ่มาจะถูกตำหนิได้เพราะว่า จริงๆแล้วพี่เค้าเป็นคนสนุกสนานแต่ในที่ทำงานก็นั่นแหละนะ...ฮ่าๆๆ) ใช่ว่าจะมีแต่เรื่องเครียดๆในที่ทำงานนะ ตั้งแต่ที่พี่เค้ามาเราก็ได้รับความรู้ ทั้งความมีระเบียบ และที่ฉันทนและเพื่อนๆในห้องชอบคือความเป็นกันเองเมื่อเวลาที่ สบายๆ พี่เค้าก็ฮาได้เหมือนกัน และล่าสุดได้ลงชุบซิบของโรงพยาบาลค่ายสุรนารีด้วยคือ พี่เค้าควักกระเป๋าพาน้องๆไปเที่ยวทะเลกัน 2 วัน 1 คืน เฮฮา มากๆ เลย (แหม!! แต่เสียค่ายมากเลยที่ตอนนั้นฉันท้องโย้ใกล้คลอดเลยอดไปเลย) และเรื่องที่ปลื้มใจสุดๆ คือ ตอนที่ฉันทคลอดลูกคนเล็ก ซึ่งมีเหตุการณ์ที่ตื้นตัน เพราะตอนแรกหลังจากที่ไปห้องตรวจแล้ว คุณหมอเบญจบอกให้ไปรอที่ห้องคลอดเตรียมคลอด และก็ไม่ได้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไร พอสักครู่หลังจากที่นอนรอคลอดและใช้เครื่องที่ฟังเสียงหัวใจลูกและตรวจสุขภาพลูกพยาบาลบอกว่าผิดปกติ พอดีกับที่ พี่เค้าและเพื่อนๆที่ห้อง

ขึ้นมาคุยกันว่าเป็นไบบ้าง หมอเบญจก็ตามมาปรากฏว่า หมอเบญจสั่งผ่าเพราะลูกมีปัญหา ฉันรู้สึกกลัวทั้งกลัว
ลูกจะมีปัญหา ทั้งกลัวเจ็บเพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยโดนผ่าอะไรซักที แต่พี่เต๋ก็คอยปลอบใจไม่ห่าง พอไป
ถึงห้องผ่าตัดบรรยากาศในห้องเย็นเจี๊ยบเลย ฉันผ่าโดยการบล็อกหลัง ไม่ได้วางยาสลบ (หวาดเสียว) พอถูก
ชาออกมา พี่เต๋ก็อยู่ด้วยช่วยอุ้มลูกมาให้ฉันดูและได้หอมลูกเป็นครั้งแรกเพราะตอนนั้นฉันกระดุกกระดิก
ไม่ได้เลย รู้สึกปลื้มใจมากที่ได้เห็นลูกเกิดมาอย่างปลอดภัย และอยากจะขอขอบคุณกำลังใจที่ได้จากเพื่อนที่
ทำงานทุกคน และที่ต้องขอบคุณเป็นอย่างมากเลยก็คือพี่เต๋ลหัวหน้าคนใหม่ของฉัน